

La Comédiathèque

Strip Poker

Jean-Pierre Martinez

comediatheque.net

Tekst ove drame može se besplatno preuzeti. Međutim, prava na izvođenje, koja predstavljaju pravičnu naknadu za autorov rad, zakonska su obaveza. Bez obzira na to da li ste amaterska ili profesionalna pozorišna grupa, morate zatražiti odobrenje za izvođenje drame i platiti odgovarajuću autorsku naknadu za produkciju. Za kontakt sa Jean-Pierreom Martinezom i podnošenje zahteva za odobrenje za izvođenje jednog od njegovih dela:
<https://jeanpierremartinez.net/en/contact-2/>

Strip Poker

Jean-Pierre Martinez

Prevod i adaptacija na srpski: autor

Pozvati nove komšije na večeru da se upoznate:
rizična je opklada koja vas može skupo koštati i pretvoriti se
u poker-komediju u kojoj svi moraju da stave karte na sto...

Likovi

Petar

Marija

Jakov

Jelena

© La Comédiathèque

Čin 1

U dnevnoj sobi stana u Beogradu, Marija, privlačna plavuša koja se posebno doterala, postavlja svečani sto za četvoro. Zazvoni joj mobilni. Javlja se.

Marija (*ljubazno*) – Halo, da...? (*Iznervirano*) Ah ne, žao mi je, nije Petar, Marija je, njegova supruga... Zvali ste moj mobilni... Mogu da mu prenesem poruku...? Dobro... Ne, ne, nema problema...

Nastavlja s pripremama, pomalo preterano vedra. Mobilni ponovo zazvoni.

Marija (*još iznerviranije*) – Halo, da...? (*Ljubazno*) Ah, čao, DeJane... Da, da, dobro sam... Jesam li ti rekla da sam prestala da pušim...? Od jutros... Ne, nisam trudna, ne brini, ali pušila sam dve kutije dnevno. Po ovim cenama cigareta izračunala sam da ću za godinu dana moći na safari u Keniju. Ako izdržim samo nedelju dana, moći ću bar taksijem do aerodroma. A od onoga što sam uštedela samo danas kupila sam veliku teglu Nutelle... (*Uz uzdah*) Nisam mislila da će biti ovako teško... Ali šta ćeš? Danas ni na groblju više ne smeš da pušiš... Petar? Dobro je. Dok ne naiđe nešto bolje... Ne, govorila sam o njegovom poslu... Izvini, moram da prekinem, svinjetina sa suvim šljivama mi se suši. Čujemo se? Čao, čao...

Marija prekine poziv, onjuši vazduh i zabrinuto pogleda prema publici.

Marija – Zar ovde ne miriše na gas...?

Odjuri u kuhinju. Petar, intelektualnog izgleda, ulazi zviždučući. Skida baloner, sedne na kauč i lista Blic, na čijoj naslovnici velikim slovima piše: „Mobilni izaziva rak?” Marija se vraća. On brzo spušta novine na sto i namešta tragičan izraz lica.

Marija (*veselo*) – Čao!

Petar (*tmurno*) – Čao...

Marija (*videvši mu lice*) – Šta je? Nešto nije u redu?

Petar – Dobiću otkaz...

Marija – Otkaz! Zašto?

Petar – Premeštanje...

Marija – Joj... Žao mi je...

Sruši se na kauč.

Petar (*patetično*) – Nećeš me ostaviti, je li?

Marija ga zagrlila da ga uteši.

Marija – Ma šta pričaš? Ja radim! Evo, upravo sam prestala da pušim. S onim što ćemo uštedeti već bi skoro mogao da pređeš na pola radnog vremena... A ako treba da stegnemo kaiš, stegnucemo ga. (*Stavlja ruku na trbuh*) Prestaću da jedem Nutellu...

Petar (*još dramatičnije*) – Ne želim da ti budem na teret... Radije bih sve okončao...

Marija – Nemoj govoriti gluposti... U braku smo, Petre! U dobru i u zlu! Dobro ćemo sačuvati za kraj... Ali stvarno je neverovatno da vam tako premeštaju celu ustanovu, bez ikakve najave...

Petar – Znaš kako je danas... Globalizacija...

Marija – Ali ipak... Preseliti Narodnu biblioteku Srbije... Pa gde će da je stave? Ogromna je to zgrada...

Petar – U Kinu... Sve će spakovati u kontejnere i ponovo sastaviti u industrijskoj zoni kod Guangđžoua. Već su počeli da rastavljaju jedno krilo...

Marija (*užasnuto*) – Ne!

Petar – Da...

Marija – A šta će Kinezima sve te srpske knjige? Ništa neće razumeti. Neće znati ni da ih poređaju po abecedi...

Petar – Celu srpsku književnost prevešće na esperanto automatskim prevoditeljima, onda će sve digitalizovati i spremiti na ogroman centralni računar u obliku pagode. Naravno, pristup podacima naplaćivaće se kao pretplata za kablovsku televiziju. A papir će reciklirati. Bar neće morati da poseku i ono malo šuma eukaliptusa što im je ostalo u Kini. (*Uz uzdah*) Ako moja žrtva spasi nekoliko pandi...

Marija (*slomljeno*) – Ne mogu da verujem...

Petar još trenutak pokušava da ostane ozbiljan, a onda prasne u smeh.

Petar – Ma naravno da nije istina! Stvarno si poverovala u takvu glupost?

Marija (*istovremeno ljuta i odahnula*) – Ne bi trebalo da se šališ s tim...

Petar – Istina, baš i nije vreme da ostanem bez posla. Nije loše plaćen... a ostavlja mi dovoljno vremena za pisanje... Usput, imam dobru vest. Izdavačka kuća Inkognito pristala je da objavi moju dramu!

Marija (*glumeći oduševljenje*) – Izdavačka kuća Inkognito... Sjajno!

Petar – Dobro, o sopstvenom trošku... Moram da prodam najmanje četiri hiljade primeraka da pokrijem štampu. Četiri hiljade, to se brzo proda, zar ne?

Marija – Između tvojih i mojih roditelja... Ako svako kupi po hiljadu!

Petar zadovoljno trlja ruke.

Petar – Dobro, jedemo? Večeras je Strip Poker...

Marija (*zatečeno*) – Hoćeš da nas dvoje igramo strip-poker?

Petar – Strip Poker, onaj rijaliti na televiziji, znaš!

Marija – Ne...

Petar – Pozovu parove. Kad jedan od partnera proceni da mu je pametnije da ne odgovori na pitanje koje mu je postavio drugi, mora da skine komad odeće!

Marija (*uzdahne*) – Ne razumem kako možeš da gledaš takve gluposti...

Petar – Ma daj... Večeras je finale!

Marija – Finale ili ne, večeras neće ići...

Petar – Pokvario se televizor?

Marija – Nije... Ali nećeš moći da ga gledaš...

Petar – Zabranjuješ mi televiziju...?

Petar primeti sto postavljen za četvoro.

Petar – Nemoj mi reći da si pozvala svoje roditelje?

Marija – Komšije.

Petar – Komšije? Oni su se odselili pre mesec dana...

Marija – Nove komšije!

Petar – Nove komšije? Pa uopšte ih ne poznajemo!

Marija – Upravo zato. Srela sam gospođu kod kontejnera za smeće... Pomislila sam da je to dobra prilika da se upoznamo.

Petar – Zašto?

Marija – Da ih upoznamo, eto.

Petar – A zašto bismo ih upoznavali?

Marija – Dobro je poznavati komšije... Možemo ponekad jedni drugima da učinimo neku uslugu...

Petar – Uslugu...? Kakvu uslugu?

Marija – Ne znam... Zalivati biljke kad nas nema...

Petar – Jedinu biljku koju sam imao u radnoj sobi tvoj je mačak pojeo prošle nedelje dok smo ručali kod tvojih roditelja.

Marija – Upravo tako! Da je neko bio ovde da nahrani mačka, ne bi ti pojeo biljku... Usput, čudno, nisam ga ceo dan videla...

Petar uzdahne.

Petar (*zabrinuto*) – Imaju decu, zar ne?

Marija – Troje, mislim...

Petar – Nemoj mi reći da si i njih pozvala?

Marija – Verovatno će radije mirno ostati kod kuće. *(Ironično)* Da ne propuste finale Strip Pokera.

Petar – Ne sipaj mi još so na ranu, važi?

Marija – A i stanuju odmah do nas...

Petar – Zar nisi govorila o komšijama preko puta?

Marija – Komšije preko puta ubili su se pre šest meseci! Zar se ne sećaš svih onih vatrogasaca usred noći, rotirki i sirena?

Petar – Ne...

Marija – Mene je probudilo. Od tada imam noćne more... Pustili su gas... Cela je zgrada skoro odletela u vazduh...

Petar – Stvarno ima ljudi koji ne misle na druge... A zašto su se ubili? Oboje zajedno?

Marija – Ko zna... Možda te večeri nije bilo ničeg dobrog na televiziji... Možda da smo ih pozvali...

Petar – Nemoj mi reći da si ove komšije pozvala na večeru samo da se ne osećaš krivom ako se baš večeras odluče ubiti...?

Marija – Usput, čudno... Danas sam na svoj mobilni dobila nekoliko poziva za tebe...

Petar – Ah, da, izvini. Ne znam gde sam zametnuo svoj. Pa sam na sekretarici u kancelariji ostavio tvoj broj. Ako neki producent pokuša da me dobije zbog moje drame... Moram stalno da budem dostupan, razumeš?

Marija *(zapanjeno)* – Moj broj mobilnog? Zar nije bilo jednostavnije da kupiš novi?

Petar – Ma... Shvatio sam da se sasvim dobro može živeti bez mobilnog, zar ne?

Marija – Naravno... Kad imaš ženu pri ruci da ti glumi centralu...

Petar – Gledaj, ti pokušavaš da prestaneš da pušiš, a ja sam odlučio da prestanem da koristim mobilni. Videćemo ko će duže izdržati.

Marija *(iznervirano)* – Da, ali ja ne tražim od tebe da pušiš moje cigarete umesto mene!

Petar ponovo zaroni u Blic, a samo publika može videti veliki naslov: „Mobilni izaziva rak?” Marija ga besno pogleda.

Marija – Dobro, možda bi se mogao presvući pre nego što stignu?

Petar – Ko?

Marija – Komšije!

Petar – Ah, da, istina! Već sam ih zaboravio.

Petar se, pomiren sa sudbinom, sprema da ode da se presvuče.

Marija – Ja ću proveriti nije li mi se ugasila rerna. Zar ti se ne čini da malo miriše na gas?

Petar slegne ramenima i izađe. Marija takođe nakratko ode pa se vrati s bocama i čašama za aperitiv. Petar se ubrzo vraća u krajnje opuštenoj odeći.

Marija – Jesi li obukao pidžamu?

Petar – To nije pidžama! To je... kućna trenirka.

Marija – A te papuče valjda nisu papuče...?

Petar – Ako ćemo već postati bliski sa komšijama, možemo se odmah osećati kao kod kuće, zar ne?

Marija – Zamisli da on dođe u odelu s kravatom, a ona u večernjoj haljini... Nisam im rekla da je pidžama-žurka.

On uzdahne i ponovo ode. Ona nastavlja da priprema. Vraća se u neutralnijoj odeći.

Petar – Je li ovako dobro?

Marija – Proći će...

Petar pogleda poštu na stoliću.

Petar – Laguna, Vulkan, Geopoetika...

Ona ga pogleda upitno.

Petar – Zezam se, nažalost... (*Ponovo pregledava tri kuverte*) Telekom Srbija, EPS, Infostan... Dobitna kombinacija...

Marija – Možda Pošta Srbije opet štrajkuje. U tim slučajevima imaju minimalni program: dostavljaju samo račune...

Marijin mobilni zazvoni i ona se javi.

Marija – Da...? (*Preterano ljubazno*) Ne, ovo je centrala, ali ostanite na vezi, prespojiću vas. (*Pružila Petru mobilni, iznervirano*) Tvoj prijatelj Miloš...

Petar uzme mobilni kao da je to najnormalnija stvar na svetu.

Petar – Da, čao, Miloše... Kako si... Da, dugo se nismo čuli... U utorak? Pa, može, zašto ne... Ali moram ipak pitati Mariju. Trenutno je zauzeta. Nazovi me sutra? Aha, ako nisam kod kuće, probaj na mobilni...

Marija ga besno pogleda.

Petar – Dobro, čao, Miloše...

Prekine poziv.

Petar – Koji gnjavator!

Marija – Šta je hteo?

Petar – Da nas pozove na večeru u utorak. Ženi mu je rođendan...

Marija – Mislila sam da ti je najbolji prijatelj...?

Petar – Rođendani me bacaju u depresiju... Pozivam li ja njega na tvoje rođendane?

Marija – Morao bi prvo da se setiš datuma...

Petar – Bez mobilnog ću stvarno biti mirniji. Dobro, gde su ti komšije? Neće valjda reći da su zapeli u gužvi, stanuju preko puta!

Marija – Do nas...

Petar – Upravo zato, ne moraju ni da pređu ulicu!

Marija – Smiri se, tek je devet...

Petar – Mi u ovo doba obično već večeramo. Umirem od gladi... (*Iznenadeno*) A baš fino miriše. (*Ne verujući*) Šta si nam skuvala?

Marija (*ponosno*) – Svinjetinu sa suvim šljivama. Recept sam našla u Blic Ženi...

Petar – Aha... Nisam siguran da je baš večeras trebalo da isprobavamo nove stvari, ali dobro... Ja čak ni ne znam kako se ti ljudi zovu...

Marija – Ona je Jelena, a on Jakov, mislim...

Petar – Vidim da ste već prisne... A prezime?

Marija – Ne sećam se. Nešto na -ić.

Petar – To nam sužava izbor na pola Srbije.

Marija – Mislim da je rekla Mahić... ili Marić...

Petar – Čekaj, Mahić ili Marić?

Marija – Ne znam. Je li to važno?

Petar – Malo jest! Ako je Mahić, a ti spremaš svinjetinu... Mogu uvek pojesti suve šljive. Dobre su za probavu.

Marija (*užasnuto*) – Joj, na to nisam ni pomislila...

Petar – Eto... Kad pozivaš ljude koje ne poznaješ...

Marija – Ali kako sam mogla da znam? Jakov i Jelena baš i ne zvuče...

Petar – Ne zovu se svi muslimani Muhamed.

Marija – A ti misliš da su muslimani...?

Petar – Svejedno, za svinjetinu je problem isti, zar ne?

Marija – Možda nisu vernici...

Petar – Svejedno bih na tvom mestu pripremio smrznutu pizzu... Vegetarijansku, za svaki slučaj.

Zvono na vratima. Marija se ukoči od panike.

Marija – Šta ćemo?

Petar – Mislim da ti ne preostaje ništa drugo nego da otvoriš. To se obično radi kad pozoveš ljude pa ti pozvone. Ili ugasimo sva svetla i odemo da gledamo Strip Poker u kupatilo...

Marija – Idem...

Nestane u hodniku kako bi otvorila vrata i dočekala komšije.

Marija (*van scene*) – Dobro veče, dobro veče... Uđite, uđite... Ma nije trebalo, stvarno nije trebalo...

Petar – Poklon iz Lidla... ili možda iz Maksija...

Marija se vraća u trpezariju s buketom u ruci, a za njom ulaze komšije.

Petar (*oponašajući Marijinu izveštačenu ljubaznost*) – Dobro veče, dobro veče... Kako ste, kako ste...?

Marija – Šta je to? Bele rade? Latice su ogromne!

Jelena (*neprijatno*) – Lale...

Marija – Ah da, prelepi su!

Jelena – Možda su malo stradali od vrućine.

Cveće je zaista prilično klonulo.

Marija – Odmah ćemo ih staviti u vodu...

Petar – Možda uskrsnu...

Komšije ulaze. Jelena, dobro očuvana brineta u pedesetim, vitka je i obučena elegantno, ali strogo, u kostim, s uredno skupljenom kosom. Jakov je puniji i tromiji; u ruci drži bocu, a odelo mu je jednako klonulo kao i cveće. Ukratko, deluju kao vrlo konvencionalan par, u kontrastu s mlađim i opuštenijim Petrom i Marijom. Marija ih predstavlja.

Marija (*Jakovu*) – Ovo je moj muž (*naglašavajući prezime*) Petar Kirić...

Muškarci se rukuju.

Petar (*tmurno*) – Drago mi je...

Marija (*Jakovu*) – A vi ste...?

Jakov (*sa osmehom*) – Jakov...

Marija – Samo Jakov, u redu...

Jakov pruži Petru bocu.

Jakov – Izvolite, ovo bi trebalo u frižider...

Petar – Rubinov penušavac! Hvala, Jakove...

Jakov – Dobro rashlađena, gotovo kao pravi šampanjac, zar ne?

Petar (*ironično*) – Pa zašto onda bacati novac? Staviću je u zamrzivač. Da bude još bolja.

Petar odnese bocu u kuhinju.

Marija (*neprijatno*) – Jeste li lako našli...?

Komšije je iznenađeno pogledaju.

Marija (*brzo se ispravljajući*) – Znam da stanujete odmah do nas... Mislila sam, jeste li lako našli... (*Improvizuje*) nekoga da pričuva decu...?

Jelena – Da! Najstarija pazi na dvoje mlađih. A ako vam ne smeta, kasnije ćemo samo na trenutak otići da proverimo da li je sve u redu.

Petar se vraća.

Marija – A kako se zovu deca?

Jelena – Sara, Hana i najmlađi Benjamin.

Marija ih posmatra pokušavajući da iz tih imena izvuče neki zaključak o njihovoj veri, bez uspeha.

Marija – Benjamin... Logično... Najmlađi...

Jelena – Vi nemate dece, čini mi se...?

Kratka nelagoda.

Marija – Još ne... (*Osmeli se*) Izvinite, prezivate se Marić ili Mahić...?

Petar – Jedno slovo, a velika razlika za večeru...

Jakov – Marić.

Marija – Uf! Već smo se prepali da ste muslimani!

Neprijatna tišina. Marija se skameni čim shvati šta je rekla i pokušava se izvući.

Marija – Izvinite, samo zato što sam pripremila svinjetinu sa suvim šljivama... Ali možemo nešto drugo. Sigurno imam neku pitu sa sirom u zamrzivaču... Biće sasvim domaće.

Petar – Ili možemo ovu večeru odložiti za neki drugi put...

Marija ga prostreljuje pogledom.

Jelena – Ma nemojte ništa menjati zbog nas. Svinjetina je sasvim u redu...

Jakov (*mrtav-hladan*) – A suve šljive? Jesu li bar halal? (*Marija se zbuni.*) Šalim se... Samo neka su bez koštica! Zbog zuba, kako ja uvek kažem. A vi se prezivate... Kirić, je l' tako?

Marija – Da, Kirić...

Jakov – Lepo. Petar i Marija Kirić... Kao Pjer i Marija Kiri, samo po naški.

Jeleni je mužev vic takođe pomalo naporan.

Marija (*uz usiljen osmeh*) – Drago mi je da imate smisla za humor... Muslimani ili vegetarijanci, svejedno...

Petar – Moglo je biti i gore! Mogli biste biti zubar ili informatičarka...

Nova neprijatna tišina.

Marija – Možda da popijemo aperitiv...?

Mrak.

Čin 2

Oba para piju aperitiv. Petar i Marija već se očigledno dosađuju, ali se trude pratiti Jakovljevo prazno brbljanje.

Jakov – Problem je kod nas zubara što danas više vremena trošimo na papirologiju nego na zube. A sve se radi preko računara... Kako ja kažem, mene su učili da držim bušilicu, a ne računarskog miša. Srećom, žena mi pomaže. Informatika joj je struka, a ja... I još su nam privatnici zatrpali doprinosima... Znete li onaj vic? (*Petar i Marija nameste pristojno zainteresovana lica.*) Zubar ide sa ženom na krstarenje Pacifikom. Brodolom! Brod tone...

Marija naglas prasne u izveštačen smeh. Ostalo troje je zaprepašteno.

Jakov – Ovaj... nije još tu smešno... (*Marija se uozbilji.*) Nedelju dana plutaju morem i na kraju završe na pustom otoku. Žena je, naravno, očajna. Kaže mu: nikad nas neće pronaći!

Marija ponovo prasne u smeh.

Jakov – Ovaj... ni tu još nije... (*Marija se opet uozbilji.*) Muž je pita: jesi li pre puta platila porez i doprinose? Ona kaže: nisam! A on joj odgovori: onda se ne brini, Poreska uprava sigurno će nas pronaći!

Jakov se glasno sme sopstvenom vicu. Marija, poučena iskustvom, ne sme se.

Jakov – E, sad je bilo smešno...

Marija se natera na glupav osmeh. Jakov izvadi kutiju cigareta i ponudi Petru.

Jakov – Cigaretu?

Petar – Hvala, ne pušim...

Jakov zatim ponudi Mariji.

Marija – Prestala sam jutros...

Jelena strogo pogleda Jakova, pa on spremi cigarete.

Jakov – Dobro... neću vas zadimljavati... Ali stalno se priča o cigaretama, a ni mobilni telefoni nisu baš zdravi, znate? Jutros sam u Blicu čitao da nakon petnaest minuta dnevno praktično možete računati na tumor na mozgu...

Marija zgrabi Petrov Blic ispod stolića i pogleda naslov: „Mobilni izaziva rak?”

Jakov – Pazite samo da ne prekoračite tarifu!

Marija prostreljuje Petra pogledom.

Jakov – Ja pušim, ali nemam mobilni!

Marija (*ironično*) – Ni moj muž ga više nema. Više voli da tumor dobijem ja umesto njega...

Jakov – Znae šta je najgore u našem poslu?

Petar i Marija naprave se kao da razmišljaju.

Jakov – Stalno pranje ruku između pacijenata. Pogledajte mi ruke, sve su suve! Mogao bih da nosim rukavice, reći ćete, ali... Zubarstvo je precizan posao. Jeste li ikad pokušali da provučete konac kroz iglu s boksačkim rukavicama?

Petar – Nikad. Ionako retko šijem. Više volim da pletem.

Jakov – S druge strane, kako ja kažem, mi zubari imamo jednu prednost pred psihoanalitičarima: kod mene pacijent isto dođe, legne i otvori usta... ali onda mora da sluša samo mene!

Jelena – Daviš ih svojim pričama...

Marija – Ma nikako...!

Jelena – Recite vi nama nešto o sebi... (*Mariji*) Vi ste profesorka, je li?

Marija – Solfedo, da... Ali nisam sigurna da je to puno zanimljivije...

Petar joj pogledom daje do znanja da je opet ispala netaktilna.

Jelena – Ah, solfedo... Išla sam na solfedo više od deset godina kad sam bila mlada...

Marija – Svirali ste neki instrument?

Jelena – Ne, čak ni to... Valjda su moji roditelji mislili da je solfedo mrtvi jezik. Kao latinski ili grčki. Pa sam s osamnaest rekla: dosta.

Petar (*ironično*) – Oho... Prava buntovna tinejdžerka...

Jelena – Posle sam upisala kurs plesa.

Marija – E, to je već velika promena...

Jakov (*nežno*) – Tamo smo se Jelena i ja upoznali...

Marija (*glumeći zanimanje*) – Stvarno?

Jakov – Da, da... U to sam vreme odlično plesao. Ni danas nisam loš... Navodno je četrdeset odsto muškaraca upoznalo svoju ženu tako što su je pozvali na ples. (*Petru*) Jeste li i vi tako osvojili svoju šarmantnu suprugu...?

Petar – Ah ne... Ja sam je prvi put zgrabio u jednom haustoru, po oluji, pošto sam joj ponudio da stane pod moj kišobran... Navodno se vrlo malo parova tako upozna...

Neprijatna tišina.

Marija – Moj muž se, naravno, šali...

Petar – Ne voli kad to prepričavam...

Marija – Još malo aperitiva?

Jelena – Dobro... samo prst...

Petar – Pre ili... posle aperitiva?

Marija ga prostreljuje pogledom i natoči gostima.

Jelena – Benjamina, najmlađeg, upisali smo u vrtić tu u blizini. Zna li da li je dobar?

Marija – Ne znam, nemam dece.

Jelena – Ah da, istina. Izvinite...

Petar – Pa... Niste vi baš krivi za to, zar ne?

Neprijatna tišina.

Jelena – A vi, Petre? Čime se bavite...?

Petar – Ja? Ničim...

Komšije nameste saosećajna lica.

Jelena (*saosećajno*) – Nezaposleni ste...?

Petar – Ne, ne tražim ništa... Rekao bih pre... neaktivni zaposleni. Teško je doći do tog nivoa, znate? Da izgledaš kao da radiš kad zapravo nemaš šta da radiš... Moraš biti jako dobar glumac.

Jelena (*neprijatno*) – A onda... šta radite kad ne radite...? Mislim, ovaj... van radnog vremena...

Petar – Pa... Glumim, upravo to! Povremeno...

Jelena (*zainteresovano*) – Glumite? Znači zato mi je vaše lice poznato... U čemu ste igrali?

Petar – Gledate li Igru sudbine na televiziji?

Jakov – Ja ponekad! Baš u vreme popodnevnog dremeža...

Petar – Onda ste sigurno videli onu reklamu za osiguranje troškova sahrane neposredno pre?

Jakov ne izgleda kao da se seća.

Petar – Ma jeste! Između reklame za slušne aparate i one za stolice koje voze uz stepenice.

Jakov – Ovaj... Možda...

Petar – E pa onaj tip u kovčegu, to sam ja...

Jakov – Stvarno...?

Petar – Uloga u raspadanju, moglo bi se reći...

Marija besno pogleda Petra.

Jelena – A imate li još kakvih projekata...?

Začuje se zvono na vratima.

Jakov – O, očekujete još nekoga?

Marija – Ne, ne... Ne očekujemo nikoga...

Petar ode da otvori.

Petar (*van scene*) – Već...? Dobro, izvinite, odmah se vraćam...

Petar se vraća sa snopom kalendara lokalnog dobrovoljnog vatrogasnog društva.

Petar – Vatrogasci prodaju kalendare za sledeću godinu...

Jakov – Ove su godine baš uranili... Jeste li sigurni da su pravi vatrogasci...?

Petar – Pa, tip nosi jaknu s oznakom DVD-a i izgleda kao neko ko bi mogao da gasi požare...

Jakov – Aha...

Petar – Nemate možda hiljadu dinara? Nemam baš ništa sitno... Vратиću vam posle...

Jakov nevoljko pretura po džepovima.

Jakov – Baš nezgodno, poslednjih petsto dinara dao sam za penušavac. Imam dvesta, ako vam nešto znači...

Petar – Dobro onda... Daću mu bocu koju ste doneli... Ne smeta vam?

Jakov – Ma kakvi...

Petar pruži Jakovu kalendare.

Petar – Onda bar izaberite jedan...

Dok Petar ide po bocu u frižider, Jakov navuče naočare za čitanje i vrlo ozbiljno razgledava kalendare.

Jakov – Uzeću ovaj s tri mačića... Slatki su... Je li, Jelena?

Petar se vraća s bocom penušavca.

Petar – Kalendar možete da zadržite... kad vatrogasac već odlazi s vašom bocom.

Jakov – Hvala...

Petar izade s ostalim kalendarima i bocom.

Petar (*van scene*) – Evo, dobro je rashlađeno... Srećna Nova godina onda...

Petar se vraća.

Jelena – Srećna Nova godina... usred oktobra... Nisu normalni...

Petar – To je valjda zbog klimatskih promena... Više se ne zna koje je godišnje doba... Čak su i vatrogasci potpuno pobrkali kalendar...

Marija – Idem da vidim kako je moja svinjetina sa suvim šljivama. Opet mi se čini da miriše na gas...

Jakov (*ustajući*) – A ja ću nakratko proveriti decu pre večere...

Marija – Naravno, izvolite...

Jakov – Ne morate da me pratite, znam put.

Jelena (*i ona ustaje*) – Možete li mi reći gde mogu da operem ruke...? Kikiriki je uvek tako mastan...

Marija – Naravno. Na kraju hodnika, preko puta...

Jakov i Jelena izlaze.

Marija – Šta ti je trebalo da im pričaš kako glumiš mrtvaca u reklamama za osiguranje troškova sahrane? (*Oponaša ga*) Uloga u raspadanju...

Petar – Ma daj, hteo sam malo da oživim atmosferu, jer ovo je stvarno... smrtonosno dosadno, zar ne? A tek smo kod aperitiva... Neću izdržati do deserta, upozoravam te...

Marija – Dobro, nisu baš uzbudljivi, ali...

Petar – Ne, moramo da smislimo kako da ih se rešimo.

Marija – Sad je kasno da otkazemo. Jednostavno ih više nećemo zvati.

Petar – Čekaj, ali oni će sledeći put pozvati nas, videćeš... Misliš da se tako lako izvlačiš? Ušla si u začarani krug, nemaš pojma...

Marija – Preteruješ... Dobro, pokušaću malo da ubrzam večeru... Otvori vino dok ja donesem hleb.

Petar – Bar sam se rešio njegova penušavca. Od njega dobijem gasove...

Marija ode prema kuhinji. Petar uzme bocu vina. Jelena se vraća.

Jelena – Baš je lepo što ste nas pozvali da se upoznamo... Davno sam živela u ovom kvartu, još dok sam išla u školu, ali više nikoga ne poznajem... A komšije mogu jedni drugima da učine razne male usluge...

Petar – Da, i moja žena to kaže... (*Sinula mu je ideja.*) Drago mi je da ste to spomenuli... Zapravo sam hteo nešto da vas zamolim.

Pruži joj bocu.

Petar – Da li biste je vi otvorili? Nisam siguran da još imam snage...

Jelena, zbunjena, nespretno pokušava da izvuče čep.

Petar – Nisam hteo da pokvarim večeru, ali... imam rak...

Od šoka Jelena naglo izvuče čep. Petar uzme bocu i nastavi da sipa dok govori.

Petar – Upravo su mi rekli da imam tumor... Mora da sam prekoračio tarifu...

Jelena – Tarifu...?

Petar – Mobilni, znate... zračenje. Verovatno je bio neki stariji model...

Jelena (*saosećajno*) – Mozak...?

Petar – Gore...

Jelena ga pogleda, pokušavajući da zamisli šta može biti gore.

Petar – Testisi...

Jelena (*užasnuto*) – Ne...!

Petar – Hands-free štiti glavu, znate, ali samo premesti problem...

Jelena – Stvarno mi je žao...

Petar (*podiže čašu*) – Hajde, živeli... Da vino bar ne propadne...

Nazdrave u sumornoj atmosferi.

Jelena – Ali... danas ipak postoje terapije...

Petar – Da... Hirurg čak razmišlja o transplantaciji... (*Pauza*) Zato sam zamolio ženu da vas pozove... vas i vašeg muža...

Jelena je zgrožena.

Petar – Još malo vina?

Jeleni očigledno treba okrepa. Ne odbija. On joj natoči punu čašu, a ona je ispije do dna.

Jelena – Dobro je, je li?

Petar – Uzmite kikirikija...

Jelena se posluži.

Petar – Dakle... treba mi donor...

Jelena – Donor...?

Petar joj se približi i uhvati je za ramena.

Petar – Sasvim normalno može da se živi s jednim testisom, znate... Operacija je rutinska, a nakon nedelju dana više ni ne mislite na to. Ožiljak se gotovo i ne vidi...

Jelena (*zbunjeno*) – Ovaj... morala bih da razgovaram s mužem... Ne znam baš...

Marija se vraća i zatekne ih u tom dvosmislenom položaju.

Jelena (*neprijatno*) – Idem da vidim kako se Jakov snalazi s decom... Znae kakvi su muškarci...

Brzo izađe.

Marija – Pa dobro... Izgleda da ste se ipak sprijateljili...

Petar – Ma daj, ovo je noćna mora. Moramo nekako da ih se rešimo...

Marija – Šta hoćeš da uradimo? Ne možemo ih izbaciti, mi smo ih pozvali!

Petar – Mi...?

Marija – Dobro, napravila sam glupost, ali kad smo ih već pozvali... Dodavola, zaboravila sam hleb...

Pre nego što ode u kuhinju, Marija baci pogled na Blic Ženu.

Marija (*razočarano*) – Moja svinjetina ni približno ne izgleda kao na fotografiji u receptu iz Blic Žene...

Petar – Ako misliš da sve žene na ulici izgledaju kao modeli u časopisima... Ne vidim zašto bi sa svinjetinom sa suvim šljivama bilo drukčije.

Marija slegne ramenima i krene, iznervirana, ali se pre izlaska okrene prema Petru.

Marija – Pokušaj ipak da budeš malo ljubazan prema njima...

Petar – Da nam se nakače?

Marija – Kao komšije možda će biti ovde dvadeset godina. Glupo je posvađati se s njima prvi dan...

Petar – Najbolji način da ostaneš u dobrim odnosima sa komšijama jest da im nikad ne progovoriš ni reč...

Marija ponovo krene prema kuhinji.

Marija – Usput, nisi video mačka?

Petar (*neprijatno*) – Ne od jutros...

Marija – Nadam se da ti ona biljka nije bila otrovna.

Marija izlazi. Jakov se vraća.

Jakov – Jelena uspavljuje najmlađeg pa dolazi. Drugo dvoje gledaju televiziju...

Petar – Strip Poker...?

Jakov – Ko to tamo peva... Moj omiljeni film... Mmmm... Baš fino miriše! (*Stavlja Petru ruku na rame.*) Siguran sam da ćemo se dobro slagati... A prednost večere sa komšijama je što posle ne moraš da voziš... Imamo vremena koliko hoćemo i niko neće morati da duva u alkotest!

Petar – Recite, Jakove... Mogu da vas zovem Jakov?

Jakov – Naravno, Petre. Među komšijama...

Petar – Tako ste mi simpatični. Imao bih jedan mali predlog. Zapravo, moja žena i ja...

Jakov (*zaintrigirano*) – Da?

Petar – Jeste li čuli za... razmenu partnera?

Jakov (*zapanjeno*) – Nešto malo...

Petar – E pa, moja žena i ja... Mislim, ako želite... Nema nikakve obaveze, jasno. Obično to dođe između deserta i kafe... Ako niste zainteresovani, samo odete kad dođe sir. Marija i ja shvatićemo poruku...

Jakov ostane bez reči. Jelena se vraća.

Jelena – Evo! Sad konačno možemo mirno da provedemo večer nas četvoro...

Jelena primeti Jakovljevu nelagodu.

Jelena – Šta je? Nešto nije u redu?

Jakov – Ne, ne... Razgovarali smo o... slobodnoj razmeni. Globalizaciji, premeštanju poslova, svemu tome... Znaš da je i moja žena velika pobornica slobodne razmene partnera...?

Jelena (*ispravlja ga, neprijatno*) – Slobodne trgovine...

Marija dolazi iz kuhinje sa svinjetinom i suvim šljivama.

Marija – Dobro, ako niko nema ništa protiv svinjetine, možemo za sto...

Sednu za sto u neprijatnoj tišini.

Marija – Jelena, hoćete da sednete kraj mog muža...?

Jelena posluša pod zabrinutim Jakovljevim pogledom. Marija posluhuje goste.

Jelena – Pa ovo izgleda stvarno ukusno...

Marija krene da posluži Petra.

Petar – Ne, hvala...

Marija – Nisi gladan?

Petar – Ne baš... A i meso mi je oduvek bilo pomalo odbojno. Vama nije...? (*Jakov i Jelena ga zaprepaseno gledaju.*) Zna li da je svinja genetski jedna od životinja najbližijih čoveku? Zapravo, razlikuje nas samo nekoliko gena. A ni to ne uvek...

Gosti, kojima je ovaj uvod pokvario apetit, jedu mnogo sporije. Marija menja temu.

Marija – A vi, Jelena? Niste nam rekli čime se bavite...

Jelena – Uvek malo oklevam da kažem... Danas to nije baš popularno...

Petar – Striptizeta ste... ili automehaničarka?

Jelena – Gore... Ja sam... (*Naglašeno*) cost killer.

Petar i Marija ne razumeju.

Jakov – Rezačica troškova, po naški... Ili rezačica glava, ako vam je draže.

Marija – A šta to tačno znači?

Jelena – Angažuju me kao konsultantkinju u firmama koje imaju problema. Režem mrtve grane da bi zdravi izdanci mogli slobodno da rastu...

Jakov – Kako ja kažem, cost killer je suprotnost headhunteru... Moja žena glave ne lovi, ona ih skida.

Marija – Zvuči zanimljivo...

Jakov – Moja žena je nešto kao Robespjer liberalne revolucije. Prava fanatična pobornica razmene partnera.

Jelena (*ispravlja ga*) – Slobodne trgovine...

Jakov – Da... naravno...

Marija – A na čijim vratovima ovih dana vežbate motornu pilu?

Jelena – Dosad su me uglavnom angažovale privatne firme. Ali sad me sve češće traži i javni sektor. Upravo sam dobila novi zadatak...

Marija – Nemojte mi reći da ćete dirati školstvo... Pretpostavljam da bi prvo stradali profesori solfeđa...

Jelena – Ne smejte se, doći će i to. Ali ne, ovaj put imam drugog mamuta za komadanje.

Marija – Ne RFZO, valjda?

Jelena – Narodnu biblioteku Srbije.

Petar (*zagrcne se*) – Narodnu biblioteku Srbije...!

Jelena – Naravno, ovo ostaje među nama... Počinjem sutra ujutru, a još niko ništa ne zna. Napraviću selekciju zaposlenih i zadržati samo najproduktivnije... Ostale će zameniti računari...

Jakov – Moja žena je ubica. U poslu je zovu Terminator. Kad završi s Narodnom bibliotekom, ostaće im samo čitaonica...

Marija ostane bez reči, a Petar je na rubu nesvestice.

Jelena – Ali dosadna sam vam s poslom... Svinjetina je stvarno odlična. Daćete mi recept?

Jakov ustane.

Jakov – Izvinite... Idem do toaleta pre nastavka večere... Verovatno su suve šljive...

Jelena – A ja ću proveriti da li deca gledaju nešto što ne bi trebalo. Nemamo sve one filmske kanale, ali danas svašta pronađu preko interneta...

Jakov i Jelena izlaze.

Petar (*očajno*) – Gotov sam. Biću prvi na listi za odstrel...

Marija – Da se nisi hvalio kako si plaćen da ništa ne radiš... (*Oponaša ga*) Moraš biti jako dobar glumac...

Petar – Kako sam mogao da znam da je profesionalna rezačica glava? Izgledala je sasvim bezazleno... I podsećam te da si je ti pozvala! Da si mi rekla da nam večeras dolazi gospođa Pol Pot, bio bih oprezniji...

Marija – Sad stvarno ne znam kako ovo da popravim...

Petar – Pogotovo nakon što sam njenom mužu za desert predložio razmenu partnera...

Marija – Molim?

Petar – Hteo sam da ih oteram što pre...

Marija (*uvređeno*) – Hvala, baš lepo od tebe... Sad će te ne samo smatrati parazitom nego i seksualnim manijakom... A šta da su pristali...?

Petar – Rekao sam samo njemu... A nije ni rekao ne... Problem je što sad moramo da učinimo sve da ostanu i da pokušamo da spasemo stvar...

Marija, na rubu nervnog sloma, zapali cigaretu.

Marija – Mislim da danas ipak nije bio dobar dan da prestanem. (*S užitkom povuče dim.*) Ah, kako je dobro...

Petar je uznemireno pogleda, ali se sabere.

Petar – Dobro, slušaj, u ovoj situaciji vidim samo jedno rešenje...

Marija – Gas, kao komšije preko puta...?

Petar – Još ne zna da radim u Narodnoj biblioteci... Moramo da iskoristimo ostatak večeri i pronađemo nešto čime ćemo je kompromitovati...

Marija – A kako to misliš? Valjda nećeš tražiti da prihvatim onu perverznu ponudu koju si dao njenom mužu samo da bismo je mogli uceniti i sačuvati tvoj posao?

Petar – Ako baš ne moramo, ne... Za početak bismo je mogli malo napiti... Sigurno i ona nešto skriva, s tim svojim bezazlenim izrazom lica.

Marija – Napiti je? Misliš da će joj to biti dovoljno da se popne na sto i održi javnu samokritiku kao na nekom partijskom sastanku? Ne vidim kako ćemo je naterati da govori, osim da joj gurnemo glavu u rernu... Trebalo bi nekako da je namamim u kuhinju dok ti neutralizuješ muža...

Petar – Javna ispovest... Dala si mi ideju...

Marija – Da...?

Petar – Strip Poker!

Marija – Hoćeš da im predložiš pravi strip-poker?

Petar – Ne, Strip Poker, kao u onom rijalitiju! Kad se dobro napije, predložićemo igru.

Marija – Kakvu igru?

Petar – Kazna za gubitnika je da odgovori na jedno neprijatno pitanje. Igra istine. Ona je takmičarski tip, siguran sam da će posle nekoliko čaša pristati...

Marija – Problem je što ja baš i ne znam da igram poker...

Petar – Imaš li šta da kriješ?

Marija – Ne posebno, ali...

Petar – Onda nema problema!

Jakov i Jelena se vraćaju.

Jakov – Ah, sad je bolje!

Marija – Dobro, možemo na desert...

Jakov (*neprijatno*) – Već je prilično kasno, zar ne? Možda ipak ne bi trebalo više da vam smetamo...

Jelena – Jakove, nećemo valjda otići kao lopovi...

Petar – Ma uopšte nam ne smetate! Posle možemo da odigramo neku društvenu igru... Volite društvene igre?

Jelena – E, sad ste pogodili moju slabu tačku! Obožavam igre... Je li tako, Jakove?

Mrak.

Čin 3

Atmosfera zadimljene kockarnice. Sve četvoro sede za poker-stolom, s cigaretama u ustima i pomalo razbarušeni, pod svetlom jedne lampe kao u filmu. Dok Jakov i Jelena impresionirano gledaju, Marija meša karte veštinom profesionalne deliteljke.

Petar – Dakle, sve je jasno? Na kraju svake partije onaj ko ima najviše dugmadi sme da postavi pitanje onome ko ih ima najmanje...

Ostali kimnu.

Jakov – Samo da to ne budu dugmad koja mi drže pantalone. Osim onoga što je ispod njih, nemam šta da krijem.

Petar – Svi mi nešto skrivamo... Kad se dovoljno kopa... Samo treba postaviti pravo pitanje...

Atmosfera postaje napetija. Sve četvoro ulažu. Jakov preseče špil. Marija deli karte.

Petar – Još malo rakije...?

Jelena – Hajde... Malo preterivanja s vremena na vreme...

Jakov – Možda ipak nije pametno, ne? Danas te još mogu teretiti ako goste pustiš da odu potpuno pijani...

Petar – Sami ste rekli: ne morate voziti. Stanujete preko puta...

Jakov – Do vas...

Petar – Onda vas bar neće pregaziti auto dok prelazite ulicu... A ako želite, možete prespavati kod nas...

Jakovu je neprijatno.

Jelena (*ispije čašu do dna*) – Ah... Baš se oseća kruška...!

Jakov se ukočeno osmehne. Marija je završila deljenje. Svako pogleda svoje karte i posmatra ostale.

Petar – Dve...

Marija mu daje dve karte.

Jelena – Tri...

Jakov – Jednu...

Marija – Ne menjam...

Ponovo pogledaju karte, zatim jedni druge ispod oka. Govore redom.

Petar – Odustajem...

Jakov – I ja...

Jelena – Dižem za dva.

Marija – Pratim...

Jelena s dečjim oduševljenjem otvara karte.

Jelena – Poker aseva! Ko ima jače?

Marija (*porażeno*) – Tris žandara...

Jelena pokupi ulog. Svako pogleda koliko mu je dugmadi ostalo.

Jelena – Ja postavljam pitanje...

Ostali neprijatno broje dugmad. Mariji je neprijatno jer ih ima najmanje.

Jelena – Dakle, Mariji!

Petar i Jakov odahnu.

Jelena – Morate nam reći istinu...

Marija (*zabrinuto*) – Pitajte...

Jelena – Jeste li ikad nešto ukrali u prodavnici?

Mariji gotovo lakne.

Marija – Da... jednom... šator...

Jakov – Sat? Ukrali ste sat u prodavnici?

Marija – Ne! Šator!

Jelena – Šator...?

Marija – Šator za kampiranje!

Jakov – Nikad mi ne bi palo na pamet ukrasti tako nešto! Pa šator baš i nije neupadljiv, zar ne?

Jelena – Šator...? Je li to bilo iz nužde? Niste imali gde da spavate...?

Marija – Trebao mi je za kampiranje! Bila sam u tržnom centru... Otišla sam na kasu da platim. Rekli su mi da to nije prava kasa. Krenula sam dalje i odjednom shvatila da sam već prošla kroz zaštitna vrata, a da to nisam ni primetila. Pa kad sam već bila napolju...

Petar – To zapravo i nije krađa... Nisi nameravala da ukradeš taj šator...

Marija – Recimo da se nisam vratila da platim... Najviše me bilo strah da bi zaštitna vrata baš tada počela da pište. Bilo bi stvarno glupo da me uhvate dok pokušavam da vratim u prodavnicu šator koji sam upravo slučajno ukrala... Možete zamisliti kako to objašnjavam radnicima obezbeđenja? Oni uglavnom nisu poznati po mašti...

Ostali zapanjeno zamišljaju prizor.

Jelena – Je li to stvarno bio jedini put?

Marija – Da...

Jelena – Onda ste prilično poštena žena...

Marija – Znete, većina ljudi poštena je samo zato što nema hrabrosti da bude nepoštena... Meni se rizik uglavnom činio prevelik u odnosu na zadovoljstvo koje bih od toga imala...

Jakov (*već pripit*) – Kao, recimo, prevariti muža?

Marija – To je drugo pitanje...

Jakov – U redu...

Počinje nova partija. Isti ritual. Ulažu. Petar deli.

Jelena – Jednu...

Jakov – Ne menjam...

Marija – Ni ja...

Petar – Dve...

Ponovo ulažu.

Jelena – Pratim...

Jakov – Dižem za jedan...

Marija – Odustajem...

Petar – Pratim...

Otvoraju karte.

Petar (*pobednički*) – Ful!

Jakov – Boja!

Petrov se osmeh zaledi. Marija ga ironično pogleda.

Marija – E pa... lepo ti ide...

Jakov pokupi ulog.

Jakov – Ja postavljam pitanje...

Ostalo troje oprezno broje dugmad.

Jakov – Petru...

Petar se pomireno namršti.

Jakov – Jeste li ikada poželeli da nekoga ubijete?

Petar – Pre ove večeri, mislite?

Jakov – Ali s bar malim početkom realizacije, naravno.

Jelena – Inače se ne računa.

Jakov – Kad bismo zatvarali svakog muža koji bar jednom nedeljno poželi da ubije ženu... zatvori su ionako prepuni...

Jelena ga pogleda ubilačkim pogledom. Petar pokušava da prizove sećanje.

Petar – Ne, ne sećam se... (*Nasmeje se.*) Ah, da... Nije baš bilo planirano, ali... U osnovnoj školi bila je jedna debela devojčica s naočarima koju smo stalno zadirkivali. Jednom smo joj na bazenu bacili naočare u duboki deo. Nije znala da pliva. Ali u panici je to zaboravila i skočila za njima. Mi smo se valjali od smeha. Naravno, nakon pet minuta, kad se još nije pojavila, ipak smo pozvali spasioca... Kako smo se smejali... Ne mogu da se setim kako se zvala, jadna devojčica...

Jelena – Jelena Jovanović...

Petar (*ukočeno*) – Da... možda...

Jelena – Ona debela devojčica s naočarima bila sam ja...

Petar – Ne...!?

Jelena – Znala sam da mi je vaše lice poznato...

Jakov se umeša da smanji napetost.

Jakov – Dobro... Još jednu partiju?

Nova partija. Bez veselja, u teškoj tišini. Jelena deli.

Jakov – Odustajem.

Marija – Ne menjam...

Petar – I ja odustajem.

Jelena – Dižem deset...

Marija – Pratim. I još dvadeset...

Jelena (*ulaže*) – Pratim.

Jelena i Marija otvore karte. Marija se zadovoljno nasmeje, Jelena izgleda poraženo.

Marija – E, ovaj put ja postavljam pitanje... Jeleni...

Jelena se zabrine.

Marija – Jeste li ikada napravili ozbiljnu profesionalnu grešku koju nikome niste priznali?

Jeleni je vrlo neprijatno. Odlazi prema prednjem delu scene kao da će se ispovediti. Ali umesto da progovori, skine gornji deo odeće.

Mrak.

Svetlo se vraća. Jelena je i dalje napred, pod pritiskom. Jasno je da je ponovo izgubila.

Marija – Ponavljam pitanje... Jeste li ikada napravili ozbiljnu profesionalnu grešku...?

Jelena krene da skine donji deo odeće, ali odustane i progovori gotovo nečujno.

Jelena (*vrlo tiho*) – Da...

Marija – Molim?

Jelena – Da!

Marija – Kakvu?

Jelena – Pa... ovo neće izaći iz ove sobe...? Obećavate...?

Petar i Marija licemerno potvrđuju.

Petar – Zamislite da ste u crkvi, a mi smo vaši ispovednici...

Atmosfera zadimljene kartašnice vrlo je daleko od te slike.

Jakov (*zabavljeno*) – U crkvi...?

Marija – Ili u džamiji, ako vam je draže.

Jelena – Imaju li džamije ispovedaonice?

Petar (*nestrpljivo*) – Ne znam... Zamislite da ste u nekom rijalitiju...

Jelena – Dobro onda... Bilo je pre otprilike šest meseci. Tokom jednog angažmana dala sam otkaz jednom rukovodiocu i njegovoj partnerici; oboje su radili u firmi koju sam analizirala. Bila sam uverena da krađu novac. On to nije podneo. Bio je u firmi dvadeset godina. Ubio se. Zajedno sa ženom...

Petar i Marija razmene zadovoljne poglede. Konačno imaju nešto čime mogu kompromitovati Jelenu.

Jelena – Pustili su gas...

Petar (*užasnuto*) – Komšije preko puta...!

Jelena – Molim?

Petar – Ništa...

Jelena – Tek posle sahrane shvatila sam da nisu bili krivi... Samo sam pogrešila u sabiranju... Nikome ništa nisam rekla... Nisam uradila ništa da ih rehabilitujem... Bilo me previše sram... (*U suzama*) Inače nikad ne grešim u sabiranju...

Jakov je teši.

Jakov (*Petru i Mariji*) – Uvek se uznemiri kad se o tome govori... (*Pokušava da uteši ženu.*) Hoćeš da idemo kući, draga...?

Petar i Marija razmene značajan pogled.

Marija – Da, možda je dosta...

Jelena (*sabere se*) – Ne, ne, ne želim da vam pokvarim večer... Biću dobro. A i partija pokera se ne prekida tek tako... (*Preteći*) Nisu još svi došli na red...

Jelena ispije čašu do dna kako bi zaboravila grižnju savesti.

Petar – Dobro...

Jakov deli karte. Nastavljaju da igraju u tišini. Atmosfera postaje sve teža.

Marija – Jednu...

Petar – Ne menjam...

Jelena – Pratim...

Jakov – Pratim...

Otvoraju karte.

Jelena – Imam par...

Jakov – Tris...

Marija – Poker dama...

Petar (*pobednički*) – Poker kraljeva!

Ostalima je neprijatno.

Petar – Jakove...

Jakov se ukoči.

Petar – Zna li šta se dogodilo s mačkom kog sam jutros video u kontejneru naše zgrade...?

Marija je zapanjena. Jakovu i Jeleni je neprijatno.

Petar – Morate nam reći istinu...

Jakov krene prema prednjem delu scene kao da će se ispovediti. Ali umesto toga skine pantalone i ostane u gaćama.

Mrak.

Svetlo se vraća. Jakov je i dalje napred, pod pritiskom. Jasno je da je ponovo izgubio.

Petar – Dakle, mačak?

Jakov se sprema da skine gaće, ali Jelena odgovori umesto njega.

Jelena – Već mi je pojeo tri biljke na balkonu... Pa sam četvrtu dan ranije zalila arsenom.

Marija brizne u plač.

Petar – O, Bože! Jadni mačak je mrtav...

Neprijatna tišina.

Jakov (*pokušava da olakša atmosferu*) – Još jednu, poslednju? Da vratim izgubljeno...

Jelena – Dobro, ali posle svi idemo u krevet.

Ostali se na trenutak zbune, ne znajući kako da protumače tu rečenicu.

Nova partija. Marija ponovo deli. Ulaganje. Lica su još napetija.

Petar – Jednu.

Jelena – Jednu.

Jakov – Ne menjam.

Marija – Jednu.

Jakov uloži svu svoju dugmad.

Jakov – Sve!

Marija – Odustajem...

Petar – Odustajem...

Jelena – I ja...

Jakov pokupi ulog. Lice mu zasja. Marija s užasom shvati da ona sada ima najmanje dugmadi.

Jakov – Ja postavljam pitanje...

Marija (*panično*) – Niste nam pokazali karte...!

Jakov – Ne moram! Svi ste odustali!

Pogleda ostalo troje redom, održavajući napetost.

Jakov – Marija ima najmanje dugmadi... Pa da pitam...

Mariji je neprijatno.

Jakov (*nemilosrdno*) – Jeste li ikada prevarili muža?

Marija ostane bez reči. Petar je zabrinuto pogleda.

Jelena – Svi smo igrali po pravilima. Dugujete nam istinu...

Marija takođe ode prema prednjem delu scene i skine gornji deo odeće.

Mrak.

Svetlo.

Jakov (*nemilosrdno*) – Jeste li ikada prevarili muža?

Marija, kojoj je sve neprijatnije, skine donji deo odeće i ostane u kombineu.

Mrak.

Svetlo.

Jakov (*nemilosrdno*) – Jeste li ikada prevarili muža?

Marija krene da skine i kombine, ali radije odluči da progovori.

Marija – Jednom... Samo jednom... Bila je to... greška.

Petar je slomljen.

Jelena (*okrutno*) – Greška? Kao sa šatorom?

Marija – Tako nekako...

Jakov – Ipak... Ne možeš se zabuniti oko muža kao oko telefonskog broja.

Jelena – A čak i kad nazoveš pogrešan broj, možeš prekinuti pre nego što započne razgovor...

Marija – Recimo da se nisam setila da spustim slušalicu dok je još bilo vreme... Ja sam pričljiv tip, naročito na telefonu...

Jelena – Jeste li to rekli mužu pre večeras?

Marija – Ne...

Jelena – Zašto?

Marija – Uspela sam da prođem kroz zaštitna vrata bez alarma... i nisam imala hrabrosti da se vratim i platim račun...

Neprijatna tišina. Petar i Marija izbegavaju da pogledaju jedno drugo.

Jakov – Dobro... Možda je vreme da vas ostavimo...

Petar (*Jakovu*) – Blefirali ste?

Jakov zadovoljno pokaže karte.

Jakov – Imao sam samo mali par...

Jelena i Jakov ustaju i spremaju se otići.

Jakov (*Petru*) – I ja bih vama postavio još jedno pitanje...

Petar – Partija je završila.

Jakov – Ja sam vam pokazao svoj par...

Petar – Dobro, pitajte...

Jakov – Jeste li vi stvarno glumac?

Petar – Ne, ali pišem pozorišne komade. Tokom radnog vremena... u Narodnoj biblioteci Srbije...

Jelena – Jasno... Mogu li da računam na vašu diskreciju...?

Petar – U vezi sa komšijama preko puta...? Ako u izveštaju napišete da sam najproduktivniji zaposleni u celoj ustanovi i da me nijedan računar ne bi mogao da zameni...

Jelena se trgne, pogođena.

Jelena – Smem li da uzmem malo vode u kuhinji? Nije mi baš dobro...

Marija – Naravno...

Jelena ode prema kuhinji.

Jakov – Sledeći put mi vas pozivamo... Za promenu ćemo igrati Scrabble...

Jelena se vraća.

Jakov – Onda, vidimo se uskoro?

Petar (Jeleni) – Sutra...?

Komšije odlaze. Petar i Marija jedva se usuđuju da se pogledaju. Marijin mobilni zazvoni.

Petar – Nećeš se javiti?

Marija – Više ni ne znam je li poziv za tebe ili za mene. Dao si moj broj svim svojim prijateljima...

Petar – Zato što ti verujem...

Mariji je neprijatno.

Petar (ozbiljnije) – Ko je bio... taj pogrešan broj?

Marija – Dejan...

Petar – Vidiš... Na njega nikad ne bih posumnjao...

Marija zagrli Petra, tražeći tako oproštaj.

Marija – Onda... hoćemo li da odigramo taj strip-poker?

Petar – Idem na sve!

Zavodljiva muzika. Ona počne striptiz. On je uzbuđeno gleda. Sedne da uživa u predstavi i izvadi veliku cigaru koju namerava da zapali šibicom iz kutije.

Na trenutak se pojavi Jelenino lice dok ih potajno posmatra... na licu joj je stara vojna gas-mask. Zatim nestane.

Marija se iznenada zaustavi, zajedno s muzikom.

Marija (zabrinuto) – Zar ti se ne čini da miriše na gas?

On slegne ramenima i kresne šibicu da zapali cigaru.

Mrak, zatim bljesak i zvuk eksplozije.

Kraj

O autoru

Jean-Pierre Martinez rođen je 1955. godine u Auvers-sur-Oiseu (*Francuska*). Karijeru je započeo kao bubnjar u nekoliko rok grupa, a zatim je radio kao semiolog u oblasti oglašavanja. Nakon toga počeo je da piše scenarije za televiziju, pre nego što se posvetio pozorištu i pisanju drama. Napisao je gotovo stotinu televizijskih scenarija i isto toliko pozorišnih dela, od kojih su neka već postala klasici (*Petak 13.*, *Strip Poker*). Jedan je od najizvođenijih savremenih dramskih pisaca u Francuskoj i drugim frankofonim zemljama. Njegove drame prevedene su na brojne jezike i izvode se na pozornicama širom sveta.

Amaterske i profesionalne pozorišne grupe koje traže dramske tekstove za izvođenje mogu besplatno preuzeti dela Jean-Pierrea Martineza sa njegovih internet stranica:

<https://jeanpierremartinez.net>

Međutim, prava na izvođenje, koja predstavljaju pravičnu naknadu za autorov rad, zakonska su obaveza. Bez obzira na to da li ste amater ili profesionalac, morate zatražiti odobrenje za izvođenje dela i platiti odgovarajuću autorsku naknadu za produkciju.

Jean-Pierrea Martineza zastupa Francusko društvo autora (*SACD*).

Za kontakt sa Jean-Pierreom Martinezom i podnošenje zahteva za odobrenje za izvođenje jednog od njegovih dela, molimo vas da koristite kontakt obrazac na njegovim internet stranicama:

<https://jeanpierremartinez.net/en/contact-2/>

Ovaj tekst je zaštićen autorskim pravom. Svako neovlašćeno reprodukovanje, prilagođavanje ili korišćenje dela podleže važećim propisima o autorskom pravu.

Avinjon – septembar 2026.

ISBN 978-2-38602-498-6

<https://jeanpierremartinez.net>

Drama dostupna za besplatno preuzimanje